

μούτρου του, ἐν ταῖς ὁποίαις παριστάνετο ὅτι ἡ Κρήτη ὑπὸ τὴν διοίκησίν του πρὸς μόνον τὸν παράδεισον δύναται νὰ παραβληθῇ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐξεγείρῃ τὴν πατριωτικὴν ἀγανάκτησιν καὶ τοῦ μᾶλλον ψυχραῖνον τῶν Κρητῶν. Διὰ τῶν ἀναφορῶν τούτων ἀπευθυνομένων πρὸς τὸν Σουλτᾶνον καὶ τοὺς προξένους ἐνῶ ἄφ' ἐνὸς ζητεῖται ὁ ἀναδιορισμὸς τοῦ Φωτιάδου, ἄφ' ἑτέρου ἐπιδιώκεται καὶ εἰς ἄλλος σκοπὸς καταχθόνιος, νὰ παρασταθῇ ὅτι, ἡ Γεν. Συνέλευσις, ἥτις τόσας ἐπανεπιλημμένως διετύπωσε τόσα παράπονα καὶ ὑπέβαλε τόσα ζητήματα, ἅτινα εἰσέτι μένουσι ἐκκρεμῇ, δὲν ἀντεπροσώπευε τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ. Ἐκρηγίς ἀληθῆς ἀγανακτήσεως ἐγένετο ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον τῆς Κρήτης, ὅτε ἐγένετο γνωστὸν τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων τούτων, ἅτινα ἱεροκρυφῶς περιήγοντο ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν θεωρουμένων ὡς τῶν μᾶλλον ἐμπειστευμένων. Ἐνταῦθα, τῇ πρωτεύουσά τῆς νήσου συνήλθον βουλευταὶ, ἐφέται, πρόκριτοι, δικηγόροι, συνοικιάρχαι, ἀνεξαρτήτως κομματικῶν διαίρεσεων, καὶ συνεννοηθέντες τηλεγραφικῶς μετὰ τῶν ἐν Ρεθύμνῃ καὶ Ἡρακλείῳ, ἀπεράσισαν νὰ ἀντενεργήσωσι διὰ παντὸς μέτῳ πρὸς ματαίωσιν τῶν σκανδαλωδῶν καὶ ἀτίμων ἐνεργειῶν τῶν περὶ τὸν Διοικητὴν. Ἐριπποὶ καὶ πεζοὶ ἀγγελιοφόροι ἐξεπέμφθησαν εἰς τὰς ἐπαρχίας, πενταμελὲς δὲ διαρκὲς ἐπιτροπὴ διωρίσθη ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κκ. Κ. Μητσοτάκης, Ι. Παπαδάκης, Π. Φούμης, Α. Ι. Μαρκαντωνάκης καὶ Π. Ταξιδάκης πρὸς ἐκτέλεσιν παντὸς ὅ,τι ἤθελε θεωρηθῇ ἀναγκαῖον. Ἐκτάκτως ἐξεδόθησαν τὰ λευκὰ Ὅρη, ἐφημερίς φιλελευθέρᾳ, ἀπὸ πολλοῦ διακόψασα τὴν ἑκδόσιν ἐλλείψει ἐλευθερίας τοῦ γράφειν, ἐδημοσίευσεν δὲ τὰ κείμενα τῶν προδοτικῶν ἐγγράφων ὅπως καταστήσῃ αὐτὰ γνωστὰ ἐν τῷ λαῷ καὶ προλάβῃ πᾶσαν ἀπάτην. Ἐν τέλει δὲ ἀπεφασίσθη νὰ συνέλθωσιν ἐν Ρεθύμνῃ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν τμημάτων τῆς Νήσου πρὸς ἀπό κοινοῦ συσκεψιν καὶ σήμε-

ρον ἀνεχώρησαν οἱ τοῦ ἡμετέρου τμήματος κκ. Κ. Μητσοτάκης καὶ Α. Μαρκαντωνάκης. Ἦδη ἐξ Ἡρακλείου καὶ Ρεθύμνης ἠγγέλθη ὅτι αἱ ὑπογραφαὶ ἀνεστάλησαν, καὶ ἐδῶ δὲ ἡ ἀποτυχία τῶν εἰνε βεβαία. Ὡστε ὁ καυμένος ὁ Διοικητὴς μας ἔρεινε πάλιν χασκῶν. Καὶ νὰ ἰδῆτε, εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἥτις παρουσιάσθησα τὸν παρεκάλεσε νὰ διατάξῃ νὰ πύσωσιν ἐνεργεῖαι προσβάλλουσαι τὸν τόπον, ἀπήντησε: «Μπᾶ! ἐγὼ τίποτε δὲ ξέρω ἀπὸ αὐτά, οὔτε ἀναλατόνομαι καθόλου» ἃς κάμνουν ὅ,τι θέλουν».

Καὶ τώρα βεβαίως θὰ ἦσθε περίεργοι νὰ μάθητε ποιοὶ εἰνε αὐτοὶ οἱ Κρητῆς, οἵτινες ἐνεργοῦν τοιαῦτα. Ἰδοὺ τοὺς. **Ν. Σταυρίκης** ἀρχιγραμματεὺς τῆς Διοικήσεως, **Α. Γιανναράκης** β' γραμματεὺς, **Παλαιολόγος** εἰσαγγελεὺς τῶν Ἑρετῶν, **Ξηρᾶς** ἀντεισαγγελεὺς, καὶ **Χρήστος Κονδυλάκης** διοικητικὸς σύμβουλος. Μουντζουρωσατέ μου, παρακαλῶ, τὰ ὀνόματα αὐτά, μὲ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέραν μελάνην· θὰ ὑποχρεώσετε ὅλην τὴν Κρήτην.

Σὺν τοῖς ἀνωτέρω, καὶ τὸ βακουφικὸν ζήτημα ἤρχισε νὰ ἀνακινήται. Ἠγγέλθη ἐκ Κων(πόλεως ὅτι τὰ ἐπὶ τούτου αἰτήματα τῶν Κρητῶν ἀπερρίφθησαν, διαταγαὶ δὲ ἐστάλησαν νὰ εἰσπρῆχθῇ ὡς τάχιστα ἡ βακουφικὴ δεκάτη καὶ νὰ δοθῇ τοῖς Μωαμεθανοῖς. Οἱ Κρητῆς, οἵτινες ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἰσὶν οἱ μακάριοι κατέχοντες, δὲν ἔχουσι νὰ ἀπαντήσωσιν ἢ τὸ «Μολὼν λαβέ».

Κεραμειανὸς

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐν τῇ *τελωνίῳ* ἀνεπαίσθητος σχεδὸν καθίσταται ἡ ἐκ τῆς μεταθέσεως τοῦ κ. Ρεδιάδῃ ἐλλείψις διὰ τοῦ διορισμοῦ

Μπωλιὲ ἐγκαταλειφθεῖσα τόσον ἀτίμως ἀπὸ τὸν δούκα θὰ ἔμενεν εἰς τὸ Πόντ' Ἀβέον μερικὸς μῆνας διὰ νὰ λησμονηθῇ ἡ ταπεινωτικὴ ἐγκαταλείψις τῆς. Ἐκεῖ, ἔμπορῶς νὰ τὴν βλέπῃ, νὰ τὴν περιστοιχιζῇ μὲ περιποιητικὰς φροντίδας, καὶ ἴσως νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ἀγαπήτῃ. Ἡ Σουσάννα θὰ ἦτο βέβαια δι' αὐτὸν ὠφέλιμος βοηθός. Μετὰ τὸ τέλος τῶν διακοπῶν δὲν θὰ τὴν ἐτρελλεν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖόν τῆς καὶ θὰ τὴν ἐκράτει πλησίον του. Θὰ ἐγένετο ἡ σύντροφος τῆς Κλαίρης καὶ θὰ τὴν εἰλκυε μὲ τὴν χαριτωμένην ἀφέλειάν τῆς. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ κατῴρωνε νὰ ἐξοικειώσῃ τὴν καρδίαν τῆς πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Καὶ τὸ ὄνειρον ἐλάμβανε μορφήν πραγματικότητος. Ὁ Φίλιππος ἐβόλεπε τὰς δύο γυναῖκας νὰ περιπατῶσιν ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ Πόντ' Ἀβέον, ἔχουσαι τοὺς βραχίονας περιπελεγμένους, ὡς ἀδελφαὶ ἢ μία ὕψηλὴ καὶ ὑπερήφανος ἢ ἄλλη γλυκεῖα καὶ συμπαθητικὴ. Τὰς παρετῆρει καὶ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἀνέπνεε τὸ ἄρωμα, ὅπερ διέχεον περίξ των. Ἐμεθύσκετο ἐκ τῆς γλυκείας αὐτῆς εὐωδίας. Τὰς ἠγγίξε σχεδόν, ὅτε δύο δροσερὰ καὶ ροδοκόκκινα χεῖλη, σθηριζόμενα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τὸν ἀπέσπασαν τοῦ ὄνειρου του. Καὶ ἡ ἀγαπητὴ τῆς Σουσάννας φωνὴ ἐψιθύρισε πρὸς αὐτόν.

— Ποῖον σκέπτεσαι, Φίλιππε;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ σιδηρουργὸς ἔμενεν ἀκίνητος, παρατηρῶν αὐτὴν μὲ ἀόριστον μετρία καὶ μὴ ἀποκρινόμενος.

— Δὲ θέλεις νὰ τὸ 'πῆς; Ἐγὼ πρέπει νὰ 'στὸ 'πῶ; Στοιχηματίζω ὅτι σκέπτεσαι μία ὥρα! ξανθὴ!

Ὁ Φίλιππος ἐσηκώθη ἀποτόμως καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς του.

— Σουσάννα! εἶπεν.

Ἄλλ' ὑπὸ τὸ πονηρὸν τῆς κόρης βλέμμα ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολούτησῃ. Ἐμενεν ὀρθιος, ἐκπληκτος, ἐρωτῶν τὸν ἑαυτόν του, διὰ τίνας παραξένου διορατικότητος αὐτὸ τὸ παιδί κατῴρωνε νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβαιναν ἐντὸς του.

— Γιατί ἐταράχθης τόσο πολὺ; ἐξηκολούτησεν ἡ Σουσάννα μὲ τρυφερότητα. Ἐνόμιζες τὸ μυστικόν σου καλὰ φυλαγμένο. Ἀλλὰ ἔχεις ἓνα μῆνα 'ποῦ δὲν εἶσαι ὁ ἴδιος καὶ δὲν μοῦ ἐχρειάσθη πολλὴ εὐφυΐα διὰ νὰ ἐννοήσω ὅτι δὲν εἶχα ἐγὼ μόνον ὅλην τὴν καρδίαν σου. Ὡ δὲν μὲ μέλλει! Σὲ ἀγαπῶ τόσο ὥστε δὲν μπορῶ νὰ ζηλεύω. Καὶ ὅταν σὲ βλέπω μελαγχολικὸν καὶ ἀφηρημένον, ἐὰν ἀνησυχῶ, δὲν ἀνησυχῶ διότι φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἐλαττώσῃς τὴν ἀγάπην 'ποῦ μοῦεις, ἀλλὰ διότι φοβοῦμαι μήπως εἶσαι δυστυχής.

Σοῦ χρεωστῶ τόσα πολλὰ, Φίλιππέ μου! Ἐσὺ μὲ ἐκράτησες κοντὰ σου, μὲ ἀγάπησες, μὲ ἀνέθρεψες, ὅταν ἔμεινα μόνη χωρὶς πατέρα καὶ μητέρα! Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ὄχι μόνον ἀδελφὴ σου εἶμαι, ἀλλὰ καὶ κόρη σου, παιδί τῶν κόπων σου καὶ τῶν φροντίδων σου. Ἀγάπα. Ἐγὼ θὰ χαίρω.

(ἀκολουθεῖ)

τοῦ ἀνταξίου διαδόχου τοῦ κ. Ἀνδρικοπούλου, ἐλεγκτοῦ ἐντίμου καὶ εὐγενεστάτου τοῦς τρόπους. Ἀλλ' ἡ ἐν γένει λειτουργία τοῦ τελωνείου αἰσχρά, ἐλεεινὴ, ἀνωμαλιώτης, ἀνάστατος, ἀνάκατος, τῆς ὁποίας τέλος γνησιωτέρα ἄλλη ρωμαϊκὴ δὲν θά ὑπάρξῃ.

Τὸ Ταχυδρομεῖον ὀγδοήκοντα λεύγας μακρὰν τοῦ Πειραιῶς, γειτνιάζον τῇ Κούλουρῃ καὶ τῷ νεκροταφείῳ μὲ 4 γραμματοκομιστὰς εἰς 40,000 κατοίκους—ἐμπόρους! Ἀρκεῖ ὅτι αἱ διπλασίον κατοίκων Ἀθηναῖοι ἔχουσι τοὺς ὀκταπλασίους! ἡμῶν γραμματοκομιστὰς διὰ τὴν ἐγκαίρην διανομὴν τῶν ραβασακίων, φαίνεται, καὶ πρόληψιν παντὸς ρατζεβοῦ διότι πρέπει νὰ ἐθεωρήθησαν τὰ συμφέροντα τοῦ υἱοῦ τῆς Κύπριδος ἀνώτερα τῶν τοῦ Ἑβρουῦ.

Ἡ Ἀγορά μας ἄνω κάτω ἐκ τῆς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μετατροπῆς τῶν νομισματικῶν ἀξιών, εἰς λίαν στενόχωρον δὲ θεσιν ἐκ τοῦ τελευταίου μέτου ὁπερ ἔλαβαν ἡ Τράπεζα πρὸς περιορισμὸν τῶν πιστώσεων τῆς καὶ οἱ μικροτραπεζίται πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς τοκογλυφίας τῶν. Τρεῖς μῆνας ἂν διαρκέσῃ ἡ ἀσφυκτικὴ αὕτη κατάστασις, τετέλεσται! Πολλαὶ λήξεις συναλλαγμάτων θά εὕρουν τοὺς ἀπυδέκτας εἰς τὰς λήξεις τῶν, οἱ δὲ Σάῦλωκ ἀπελευσονται ἐξ ἧς ξένης προήλθον, ἔνθα οὐ γὰρ ἰνίκ, σκοτοῦρα καὶ συλλογισμὸς, ἀλλὰ ραχάτι ἀτελεύτητον. Μολαταῦτα ἂν δὲν θελωμεν νὰ κρίνωμεν ἐκ προκαταλήψεως δυσμενῶς τὴν Τράπεζαν, ἐπὶ τῆς προκειμένης περιστάσεως δὲν ἔπραξέ τι ὀλιγωτέρον ἢ περισσότερον τῆς ἐπιτροπικῆς ἀμύνης τῶν συμφερόντων τῆς. Καίρὸς ἦτο νὰ παύσῃ ἡ συμπαιγνία τῶν οἰκονομικῶν γραμματίων καὶ νὰ ἔχωσιν εἰσοδὸν εἰς τὰς προεξοφλήσεις τῆς τὰ καθαρῶς ἐμπορικὰ γραμμάτια.

Ἐργάτιδες διὰ τὰ νηματουργεῖα ἐξακολουθοῦσι τακτικῶς κατὰ Παρασκευὴν ἐρχόμεναι ἀνὰ εἰκοσιν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ δὲ ἔφθασεν ἡ τρίτη ἀποστολὴ δι' ἧς συμπληροῦται τὸ ἀναγκαῖον προσωπικὸν τοῦ ὑφαντοκλωστήριου Ρετζίνα. Ἐκ τῶν κατόπιν ἀποστολῶν θά λάβωσι καὶ τὰ ἄλλα ἐργοστάσια. Ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τοῦ δείγματος αἱ ἐργάτιδες αὗται φαίνονται ἐργατικώτεραι, εἰρωστότεραι καὶ περισσότερον σεμναὶ τῶν λουσομανῶν, καχεκτικῶν καὶ γλωσσούδων ἐντοπιῶν μας, τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖον ἐλάττωμα ἥκπως ἐμετρίασεν ἡ ἀριξία τῶν Κωνσταντινουπολιτιστῶν καθὼς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ὁλοῦν ἀυξήσεως τῶν ἡμερομισθίων ἀξιῶσεως τῶν. Πολὺ εὐτυχεῖ ἐν τῇ δυστυχίᾳ μας θὰ εἴμεθα ἐνθ' ἀπαξάπαντες παραπονούμεθα ἐπὶ τῇ οἰκονομικῇ στενοχωρίᾳ ἣτις μᾶς περιέσφιγγεν, ἐν τούτοις κατατρεγόμεναι εἰς ἐργατικάς χεῖρας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ πρὸς κίνησιν τῆς ἄλλως τε μικρᾶς Βιομηχανίας μας.

Ὅσοι πρὸ εἰκοσιπενταετίας ἐμαθήτευσαν ἐν Πειραιεὶ ἐνθυμοῦνται τὸν ἀπὸ τότε μέχρι τῆς χθὲς σχολάρχην κ. Θ. Βραχνὸν τὸν ὁποῖον οἱ συμπολιταὶ του δικαίως ὑπολήπτονται ὡς ἄνθρωπον ἀκραιωτάτου χαρακτῆρος, οἱ δὲ στενωτέρων γνωρίσαντες αὐτὸν συνάδελφοί του τὸν ἐξετίμησαν διὰ τὴν ἀδόλον εὐλαβειάν του πρὸς τὸ καθήκον εἰς ὃ μετ' ἐνθουσιώδους ἀφοσίωσης ἦτον ὅλως ἀφιερωμένος κηρύττων ἐνίοτε καὶ διαζύγιον μὲ τὸν λαίμοδετον του διὰ νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τοῦτο μετὰ τῆς ὥρας τῆς παραδόσεώς του. Εἶνε τέλος εἰς τῶν ὀλίγων ἐκείνων δημοσίων λειτουργῶν ὅστις

νὲς συναισθάνονται τὴν ἱερότητα τῶν καθηκόντων των, σέβονται τὴν ἀτομικὴν των ἀνεξαρτησίαν λατρεύοντες ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεώς των. Καὶ ἀφοῦ θὰ σὰς φανῇ θαῦμα εἰς τὰ ρουσφετικά χρονικά μας μὴ ἀδιάκοπος εἰκοσιπενταετής σειρά ὑπηρεσίας εἰς ἓναν τόπον χωρὶς μίαν κ' ἂν μετέθεσιν, πόσον μᾶλλον δὲν θὰ σὰς φανῇ τερατώδες ἐξάμβλωμα, παρᾶξενον θαῦμα εἰς τὰ ἀταμορφωτικά χρονικά μας τὸ διὰ τῆς παύσεως τοῦ κ. Βραχνοῦ τσεκούρημα τοῦ ἐνταῦθα σχολαρχείου. Ἡ τύχη του βλέπετε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦ διαφορετικὴ τοῦ πεπρωμένου παντὸς ἐντίμου ἐν Ἑλλάδι. Ἐπρεπε νὰ παυθῇ ὅχι διὰ νὰ ὠφεληθῇ τὸ δημόσιον — ἐπεὶ δὲ τοῦ πληρῶναι τὴν ἴσιν τοῦ μισθοῦ σύνταξίν του — ὅχι διὰ νὰ βελτιωθῇ ἡ ἐκπαίδευσις — ἐπεὶ δὲ τὸν θεωροῦμεν δυσαντικατάστατον — ἀλλὰ διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ χιμαιρικὴ ἀπαιτήσις κάποιου χαμένου φίλου τοῦ συχαμένου ὑπουργείου. Πλὴν ὀλίγη ὑπομονὴ καὶ ἐπανερχόμεθα ὅπως σοῦ πρέπει, ὦ φάρα ἀγυρτῶν!

Τορὸς

ΑΘΛΑ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΩΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γύθειον, 18 Σεπτεμβρίου.

Ἡ κατὰ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου τελευμένη κατ' ἔτος ἐνταῦθα ἐμπορικὴ πανήγυρις, ἐγένετο ἐφέτος μετὰ πολλῆς ζωηρότητος. Ὑπερτίμησις εἰς ὅλα ἄλλ' ἡ ἀφθονία τοῦ παρὰ ἐκάλυπτε τὴν ὑπερτίμησιν. Οἱ συναθροισθέντες ὑπερέβησαν τὰς ὀκτὼ χιλιάδας, καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶνε ἐκτακτός διὰ τὸν τόπον μας, ὡς ἦτο ἐκτακτός καὶ ἡ ἡσυχία μεθ' ἧς ἤρξατο καὶ θὰ ἔληγεν ἡ πανήγυρις μας, ἂν μὴ ἐταρασσόν ταύτην δύο... χωροφύλακες. Ναι! δύο παληκαραδες τῆς ἐφίππου χωροφυλακῆς διότι νομίζω ὅτι πρέπει νὰ διακρίνωμεν ταύτην ἀπὸ τῆς πεζῆς. Ὁ πεζὸς χωροφύλαξ δὲν ἀξίζει τίποτε χωρὶς τὸ σχοινί του, ἀλλ' ὁ ἐφίππος ἐμπνέει πάντοτε σεβασμὸν ἢ τρόμον διότι ἄλλως, πρὸς τί οἱ χαλκόποδες ἵπποι, ἡ μεγαλοπρεπὴς περιβολή, ἡ μακρὰ σπάθη καὶ οἱ κροταλίζοντες πτερνιστῆρες; Ὁ πρῶτος εἶνε ὑπουλός, ἀλλ' ὁ δεῦτερος ἀρειμάνιος, μὲ ὑψηλότερον προορισμὸν, μὲ εὐγενέστερον ὕψος. Καὶ ὅμως! Δεῦρ' ἴθι, Στρατάρχα, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι φρουρῶν ἵπποδάμων, καὶ νὰ μᾶς πῆς ἂν δὲν μολύνωσιν οὗτοι τὸ στέμμα ὁπερ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἔθηκας. Οἱ εὐγενεῖς μας περιέτρεχον τὸν τόπον τῆς πανηγύρεως, ἀλλὰ δὲν εὗρισκον δουλειά διότι ὁ κόσμος ἐτήραζε τὴν δουλειά του. Αἱ! τοῦτο ἦτο σκληρόν! ἡ πανήγυρις ἔληγε καὶ ὅμως αὐτοὶ δὲν εἶχον τίποτε κερδίσει. Ἐπρεπε νὰ κάμουν κάτι καὶ ἑκάμουν. Ἀπαγορεύονται τὰ παιγνίδια» εἶπον κροτοῦντες τὰ ξίφη εἰς κάποιον κερδίζοντα ὀλίγας δεκάρας διὰ συνήθους διασκεδαστικοῦ παιγνιδίου. — «Τὸ παιγνίδι μου δὲν εἶναι κλέφτικον», ἀπήντησε μετὰ σεβασμοῦ ὁ ἀτυχὴς παιγνιδιάρης· ἀλλ' ἀφοῦ θέλετε, τὸ παύω. — Ψιθυρισμὸι ἀπειλητικοὶ ἤκουσθησαν ἐν τάλληρον ὑπὸ βαθοῖς συνοδευόμενον στεναγμοῦ μετετέθη ἀπὸ τσέπης εἰς τσέπην, καὶ οἱ γενναῖοι χωροφύλακες συγκινηθέντες ἀφῆκαν τὸν φτωχὸν ἄνθρωπον νὰ βγάξῃ τὸ ψάμι του. Ἀλλὰ... τί εἶνε ἐνὸς τάλληρου κρασί; Ἐχρεώσθη μετ' ὀλίγον καὶ δεῦτερον, πλὴν δὲν ὑπῆρχε. Τὰ ξίφη γυμνοῦνται καὶ τὰ σκεῦη τοῦ ἐργάτου θραυνοῦνται ὑπὸ τὰ βαρέα αὐτῶν κτυπήματα, ἐνθ' ἀπαύσαι καὶ μάγουλα συγκρουόμενα ἀποτελοῦσιν ἤχον δυνάμενον νὰ τέρψῃ ἓνα Νέρωνα. Γενικὴ ταραχή! Ἡ μανία τῶν ξιφοφόρων κορυφούται! Εἰς πολίτης, τολ-